

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 466/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 4568/2014, Rvp 4569/2014, Rvp 4570/2014, Rvp 4571/2014, Rvp 4572/2014, Rvp 4573/2014, Rvp 4574/2014, Rvp 4575/2014, Rvp 4576/2014, Rvp 4577/2014, Rvp 4578/2014, Rvp 4579/2014, Rvp 4580/2014, Rvp 4581/2014, Rvp 7020/2014, Rvp 7021/2014, Rvp 7022/2014, Rvp 7023/2014, Rvp 7024/2014, Rvp 7025/2014, Rvp 7026/2014, Rvp 7027/2014, Rvp 7028/2014, Rvp 7029/2014, Rvp 7030/2014 a Rvp 7031/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8 Co 342/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4568/2014), sp. zn. 8 Co 364/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4569/2014), sp. zn. 8 Co 363/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4570/2014), sp. zn. 8 Co 350/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4571/2014), sp. zn. 8 Co 340/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4572/2014), sp. zn. 8 Co 341/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4573/2014), sp. zn. 6 Co 19/2014 z 28. januára 2014 (Rvp 4574/2014), sp. zn. 8 Co 327/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4575/2014), sp. zn. 8 Co 346/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4576/2014), sp. zn.

6 Co 774/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4577/2014), sp. zn. 8 Co 329/2013 z 29. januára 2014 (Rvp 4578/2014), sp. zn. 16 Co 331/2013 z 20. januára 2014 (Rvp 4579/2013), sp. zn. 16 Co 352/2013 z 20. januára 2014 (Rvp 4580/2014), sp. zn. 16 Co 344/2013 z 8. januára 2014 (Rvp 4581/2014), sp. zn. 16 Co 2/2013 z 5. marca 2014 (Rvp 7020/2014), sp. zn. 16 Co 10/2013 z 5. marca 2014 (Rvp 7021/2014), sp. zn. 16 Co 6/2013 z 5. marca 2014 (Rvp 7022/2014), sp. zn. 16 Co 4/2013 z 5. marca 2014 (Rvp 7023/2014), sp. zn. 16 Co 8/2013 z 5. marca 2014 (Rvp 7024/2014), sp. zn. 16 Co 12/2013 (Rvp 7025/2014), sp. zn. 8 Co 309/2013 z 12. marca 2014 (Rvp 7026/2014), sp. zn. 8 Co 315/2013 z 12. marca 2014 (Rvp 7027/2014), sp. zn. 8 Co 306/2013 z 12. marca 2014 (Rvp 7028/2014), sp. zn. 8 Co 313/2013 z 12. marca 2014 (Rvp 7029/2014), sp. zn. 8 Co 311/2013 z 12. marca 2014 (Rvp 7030/2014) a sp. zn. 8 Co 305/2013 z 12. marca 2014 (Rvp 7031/2014) a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 4568/2014, Rvp 4569/2014, Rvp 4570/2014, Rvp 4571/2014, Rvp 4572/2014, Rvp 4573/2014, Rvp 4574/2014, Rvp 4575/2014, Rvp 4576/2014, Rvp 4577/2014, Rvp 4578/2014, Rvp 4579/2014, Rvp 4580/2014, Rvp 4581/2014, Rvp 7020/2014, Rvp 7021/2014, Rvp 7022/2014, Rvp 7023/2014, Rvp 7024/2014, Rvp 7025/2014, Rvp 7026/2014, Rvp 7027/2014, Rvp 7028/2014, Rvp 7029/2014, Rvp 7030/2014 a Rvp 7031/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4568/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. apríla 2014 a 11. júna 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod spisovými značkami: Rvp 4568/2014, Rvp 4569/2014, Rvp 4570/2014, Rvp 4571/2014, Rvp 4572/2014, Rvp 4573/2014, Rvp 4574/2014, Rvp 4575/2014, Rvp 4576/2014, Rvp 4577/2014, Rvp 4578/2014, Rvp 4579/2014, Rvp 4580/2014, Rvp 4581/2014, Rvp 7020/2014, Rvp 7021/2014, Rvp 7022/2014, Rvp 7023/2014, Rvp 7024/2014, Rvp 7025/2014, Rvp 7026/2014, Rvp 7027/2014, Rvp 7028/2014, Rvp 7029/2014, Rvp 7030/2014 a Rvp 7031/2014, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobkyne v konaniach vedených Okresným súdom Trenčín a Okresným súdom Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresné súdy“), v ktorých sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresných súdov, pričom tieto súdy sú súčasne orgánmi verejnej moci, ktoré sťažovateľke majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobili. Na základe uvedeného sťažovateľka očakávala, že dôjde k vylúčeniu okresných súdov a spory budú prikázané inému vecne príslušnému súdu v obvode krajského súdu; svoje „očakávania“ sťažovateľka vyjadrila v žalobách adresovaných príslušným okresným súdom.

Na základe skutočností uvedených sťažovateľkou v jej žalobách okresné súdy vyhodnotili argumentáciu sťažovateľky o potrebe prikázať jej veci inému vecne príslušnému

súdu ako námietky zaujatosti a svojimi uzneseniami špecifikovanými v sťažnostiach (ďalej len „uznesenia okresných súdov“) zaviazali sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti. Na základe odvolaní podaných sťažovateľkou, podstatou ktorých bolo jej tvrdenie o tom, že námietky zaujatosti nepodala, krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil prvostupňové rozhodnutia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie tvrdí, že napadnutými uzneseniami krajský súd porušil ňou označené práva, keď:

„a) rozhodol nad rámec zverenej právomoci;

b) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný;

c) svoje rozhodnutie oprel o neexistujúce právne skutočnosti;

d) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybnjej aplikácie a interpretácie práva...

e) svojím rozhodnutím porušil bez uvedenia dôvodov ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR.“

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnuté uznesenia založil na nesprávnom právnom posúdení návrhov podaných sťažovateľkou ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Napriek uvedenému okresné súdy aj krajský súd prejavy vôle sťažovateľky obsiahnuté v podaných žalobách vyhodnotili ako námietky zaujatosti.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukazuje na rozhodnutia iných všeobecných súdov, ktoré v skutkovo a právne zhodných veciach rozhodli o zrušení uznesenia súdu prvého stupňa.

Na základe svojej sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd o jej sťažnostiach rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového

protokolu napadnutými uzneseniami, zruší napadnuté uznesenia krajského súdu, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 4568/2014, Rvp 4569/2014, Rvp 4570/2014, Rvp 4571/2014, Rvp 4572/2014, Rvp 4573/2014, Rvp 4574/2014, Rvp 4575/2014, Rvp 4576/2014, Rvp 4577/2014, Rvp 4578/2014, Rvp 4579/2014, Rvp 4580/2014, Rvp 4581/2014, Rvp 7020/2014, Rvp 7021/2014, Rvp 7022/2014, Rvp 7023/2014, Rvp 7024/2014, Rvp 7025/2014, Rvp 7026/2014, Rvp 7027/2014, Rvp 7028/2014, Rvp 7029/2014, Rvp 7030/2014 a Rvp 7031/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu ich právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprosesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, resp. súdom, ktorého určuje zákon.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd napadnutými uzneseniami, ktorými potvrdil uznesenia okresných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané námietky zaujatosti, *porušil ňou označené základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, keďže podľa jej tvrdenia z jej písomných podaní uplatnených v konaniach pred okresnými súdmi, ako ani z jej odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam okresných súdov nevyplýva, že námietky zaujatosti vzniesla.*

Okresné sudy svojimi rozhodnutiami uložili sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za námietky zaujatosti v sume 66 € podľa položky č. 17 písm. a) „*sadzobníka súdnych poplatkov zákona, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb.*“. Proti týmto uzneseniam podala sťažovateľka odvolania, v ktorých poukázala na to, že námietky zaujatosti nepodala, a okrem iného uviedla: „... *v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 OSP).*“ Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáhala, aby krajský súd zrušil uznesenia okresných súdov v celom rozsahu.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľka svoje sťažnosti založila v podstatnom najmä na argumente, že okresné sudy nesprávne posúdili jej žalobné návrhy, ktorých súčasťou boli aj upovedomenia o skutočnostiach týkajúcich sa okresných súdov, ktoré majú v jej právnych veciach rozhodovať a súčasne sú orgánom, ktorý svojím nesprávnym úradným postupom mal

sťažovateľke spôsobiť škodu, pričom jej upovedomenia nemožno kvalifikovať ako námietky zaujatosti, keďže nespĺňajú náležitosti vyplývajúce z § 15a OSP.

Podľa § 14 ods. 1 OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 OSP ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu...

Podľa § 15a ods. 1 OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejsť a rozhodnúť.

Odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľné a z ústavného hľadiska akceptovateľné, krajský súd v napadnutých uzneseniach primerane reagoval na námietky sťažovateľky uvedené v jej odvolaniach proti uzneseniam okresného súdu. Okresné sudy určili výšku súdneho poplatku podľa položky č. 17a „Sadzobníka súdnych poplatkov“ a tiež veci ústavne akceptovateľným spôsobom právne posúdili podľa príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Okresné sudy a krajský súd tvrdenia uvádzané sťažovateľkou v odôvodneniach svojich rozhodnutí vyhodnotili tak, že v okolnostiach posudzovaných vecí išlo o námietku zaujatosti, pričom tento postup ústavný súd považuje za zákonný a ústavne akceptovateľný, pretože miera interpretácie a aplikácie do úvahy prichádzajúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevybočuje z limitov základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. dohovoru. Skutočnosť, že všeobecné sudy neakceptovali sťažovateľkinu interpretáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ešte sama osebe nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv. Z pohľadu ústavného súdu je podstatné to, či okresné sudy a krajský súd ústavne súladným

spôsobom interpretovali a aplikovali na vec sa vzťahujúce ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch.

Takisto nie je dôvod na prehodnocovanie námietok sťažovateľky, ktoré súvisia s tým, že nemal byť vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti v predmetných konaniach, pretože vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sa nevzťahuje na jej zákonnú povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti (m. m. II. 124/2011), na čo poukazoval aj krajský súd v odôvodneniach svojich napadnutých uznesení.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukázala aj na rozdielnosť prístupu krajského súdu k rozhodovaniu v obdobných veciach.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutých uznesení prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

Ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu sú ústavne akceptovateľné a ich odôvodnenie je dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, neznamená, že došlo aj k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutými uzneseniami krajského súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru

o ich porušení, čo zakladá dôvod na odmietnutie príslušných častí sťažností ako zjavne neopodstatnených.

Sťažovateľka tiež namieta, že napadnutými uzneseniami krajského súdu došlo aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pričom porušenie týchto práv namieta v priamej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v zásade na základe totožnej argumentácie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými uzneseniami nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené (obdobne napr. I. ÚS 446/2013).

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnostiach.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2015